

MÜMİNİN SEVGİ VE BARIŞ DOKUNUŞU: SELÂM

Din-i mübin-i İslâm'ın medeniyet mefkûresi, iyi ve güzel ilişkiler ağı üzerine bina edilmiş ve bu ağ, bizzat Sevgili Peygamberimiz (sas) tarafından âdeta ilmek ilmek dokunarak gergef gergef örülmüştür. İslâm'da insan ilişkileri hak, hukuk, adalet, doğruluk, eşitlik, merhamet, şefkat, sevgi, saygı, dostluk, kardeşlik, yardımlaşma ve dayanışma gibi yüksek fazilet ve erdemler üzerine inşa edilmiştir. Söz konusu fazilet ve erdemlere ulaşmanın en güzel yollarından biri, hiç şüphesiz selâm ve barış dilini ilişkilerde egemen kılmaktır. Selâm, her şeyden önce insanların birbirleriyle sağlıklı iletişim kurmalarının temelidir. Dilden kalbe, kalpten organlara; bireyden topluma ve tüm insanlığa yansıyan barış dilidir. Sosyal ilişkileri barış üzerine kurmanın, güven ve huzuru gerçekleştirmenin, dostluk ve kardeşliği geliştirmenin yoludur. Sinelerdeki ağır yükleri atmanın, küskünlük ve dargınlıkları gidermenin adresidir. Müslümanın kimliğini inşa eden temel bir şiar ve semboldür. Fert ve toplum hayatında barış ve güvenin sembolü, huzur ve mutluluğun kaynağı, müminlerin birbirlerine karşı iyi niyetlerinin bir göstergesidir. Daha da önemlisi kardeşlik hukukunun bir gereğidir.

Ne yazık ki bu yüksek değer, modern zamanlarda önem ve değerini yitirmeye başladı. Toplum hayatından fert ve aileye, kitle iletişim araçlarından sanal ortamlara kadar pek çok alanda selâm ve barış dili yerine çatışma ve kavga dili egemen olmaya başladı. Tanışma ve bilişmenin en güzel yolu olan selâm ve barış dili, ötekileştirme, ayırıştırma ve farklılıkları tek tipleştirme ya da yok etme girişimlerinin etkisiyle büyük yara aldı. İnsanlık selâm ve barış dilinden gün geçtikçe uzaklaşmaya, esenliğe sırt çevirmeye başladı.

Diğer taraftan dünyevileşme ve bireysellik giderek ön plâna çıkmaya başladı. İnsanlar, kalabalıklar içinde yalnızlaştı. Mahallelerin, sokak ve caddelerin aile sıcaklığını aratmayan o dostane ilişkileri kaybolmaya yüz tuttu. İnsanlar birbirine yabancılaştı. İlişkilerde samimiyetsizlik ve güvensizlik yaygınlaştı. Selâm ve selâmlaşma kültürünün toplumsal hayattaki varlığı ve görünürlüğü azaldı. Artık insanlar bırakın tanımadığı insanlara selâm vermeyi tanıdıklarını bile görmezden gelmeye başladı.

Oysa selâm; barış, esenlik, güven, emniyet, huzur ve mutluluk temelleri üzerine bina edilen İslâm'ın rahmet yüklü evrensel mesajlarıyla hayat bulmaktır. Nihayetinde barış ve esenlik yurdu olan “dâru's-selâm”a, cennet ve cemâlullaha ulaşmaktır. Bu da ancak bu dünyayı selâm ve selâmet yurduna dönüştürmek için çaba harcamakla mümkündür.

Selâm, kardeşine dost olduğunun, kendisinden ona asla bir zarar gelmeyeceğinin, elinden ve dilinden herkesin güvende olduğunun sözlü teminatıdır. Ancak salt bir söz değil, kardeşinin hâlini sormanın, problemini çözmenin, yarasına merhem olmanın; dolayısıyla insana verilen değer adıdır.

Selâm, kadın-erkek, genç-yaşlı, çocuk-olgun demeden tanıdığına, tanımadığına, toplumun tüm kesimlerine her daim esenlik sunmaktır, dua etmektir. Hatta esenlikte yarışarak barış ve huzurun anahtarı olabilmektir.

Selâm, Yüce Rabbimizin, “*Bir mümin tarafından bir selâmla selâmlandığınız zaman siz ondan daha güzel bir karşılık verin veya aynı ile mukabele edin.*” (Nisâ, 4/86) fermanını yerine getirmektir.

Selâm, Sevgili Peygamberimizin (sas), “*İman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız. Size, yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz bir iş göstereyim mi? Aranızda selâmu yayın.*” (Müslim, İmân, 93) tavsiyesi gereğince müminlerin arasında sevgi ve muhabbete dayalı bir gönül bağı oluşturmaktır.

Selâm, Allah Teâlâ'nın, “*Evlere girdiğiniz zaman birbirinize, Allah katından mübarek ve hoş bir esenlik dileği olarak, selâm verin.*” (Nûr, 24/61) emri uyarınca, müminlerin evlerine duayla girerek ailelerini ve evlerini bereketlendirmelerinin güzel bir vesilesidir. Selâm, sadakadır. Öte dünyaya göçmüş kardeşlerimize de rahmet dilemektir.

Selâm tahiyattır, selâmlaşmadır. Önce ümmetin Rabbine selâmıdır. Ardından Peygamberine ve din kardeşlerine duasıdır. Sevgili Peygamberimizle (sas) gönül bağı kurmaktır. O Sevgili Elçiye muhabbetlerini ve iyi dileklerini arz etmektir. Bütün müminler için selâmet dileyerek selâmet yollarını aramaktır. Namazlarımızı, nuranî dostlarımız olan meleklerle selâm vererek ve Yüce Rabbimizin “selâmetin kaynağı” olduğunu ikrar ederek bitirmektir. Tıpkı Resûl-i Ekrem (sas) gibi namazların ardından, “*Allah'ım, Selâm sensin; selâmet de ancak sendendir.*” diyerek niyazda bulunmaktır. (Müslim, Mesâcid ve mevziu's-salât, 135).

Bu vesileyle ifade etmek isterim ki, ülkemizin en ücra köşesinde görev yapan mihrap görevlisinden Başkanına kadar, İslâm'a hizmet etmeyi kendisine vazife addetmiş olan bizlerin temel görevi, selâm ve barış dilini toplumun tüm kesimlerine varıncaya kadar ulaştırabilmenin gayreti içinde olmaktır.